

men kan modstaa den. Og naar han gør det, opnaar man tillige derved, at Samfundet bliver sikret mod, at han forser sig igen og mod, at andre forser sig, idet nemlig den Straf, som Forbryderen er idømt, virker afskrækkende for andre og belærende tillige. Nu er det imidlertid yderst vanskeligt at drage Skellet rigtigt. Sagen er nemlig den, at straffer man for haardt, er det uheldigt baade for Forbryderen og for Samfundet. Retfærdigheden skal ske fyldest, men hvis Straffen bliver for haard, saa bliver den til Uretfærdighed, og denne Uretfærdighed følger Forbryderen, og naar han føler den, bliver han trodsig, og Straffen virker da ikke saaledes paa ham, som den skal, tværtimod lige det modsatte.

Vi have hidtil ikke kendt betingede Straffedomme herhjemme. Vi have kendt noget, der ligner dem, saaledes som den ærede Ordfører sagde. Det første, han nævnte, og som jeg ogsaa vil tillade mig at nævne, er dette, at der ved Lov 11te Februar 1863 og Lov 4de Februar 1871 er givet Politidommeren en vis Myndighed til i Tilfælde af første Gang begaaet Forseelse ikke at gaa videre end til en Advarsel, naar han finder, at de oplyste Omstændigheder give tilstrækkelig Grund dertil. Det gælder kun for Politiforseelser, men i Praxis er det i Virkeligheden saaledes, at der i mangfoldige Tilfælde ikke bliver anvendt Straf, naar Forseelsen ikke er stor, naar Forbryderen er ung, og det skønnes, at han har handlet af ungdommelig Letsindighed, Tankeløshed og ikke af Ondskab, naar han tilstaa sin Forbrydelse, naar han er angergiven, og Dommeren paa anden Maade finder, at han kan rettes. Det sker da i mangfoldige Tilfælde, at Dommeren giver ham en alvorlig Advarsel og lader ham slippe med det. Det sker jo i Tilfælde af Smaarapserier, ligeledes i mangfoldige Tilfælde af Vold, naar en Mand f. Eks. har været noget beruset, og det sker, naar en Mand i et lystigt Øjeblik maaske har forulempet Politiet, og det sker ligeledes ofte, naar en Ægtemand mishandler sin Hustru, og hun anklager ham, og han lover Bod og Bedring, og hun saa gaar i Forbøn for ham. Den Slags Afgørelser ere jo lempelige for den skyldige, og de ere økonomisk set besparende for Samfundet, ligesom Samfundet ingen Skade lider ved dem. I mangfoldige Tilfælde ere de endogsaa ligefrem hjemlede ved Straffeloven, nemlig i de Tilfælde, hvor det hedder, at Tiltale kan bortfalde, naar den forurettede samtykker i det.

Dernæst have vi det andet Tilfælde, jeg vil henvise til. Det er Straffelovens § 36 om Børneforbrydelser, hvor det hedder, at hvis Forhold og Omstændigheder gøre det antageligt, at Barnet kan rettes og forbedres ved andre Foranstaltninger end Straf, skal Justitsministeriet være bemyndiget til at undlade Tiltale. Den praktiske Dommer anvender nu dette paa den Maade, at naar han har undersøgt Sagen mod Barnet og er kommen paa det rene med, at i dette Tilfælde bør han ikke straffe, men søge paa anden Maade at rettlede Barnet, ja, saa sørger han for at træffe andre Foranstaltninger, f. Eks. Afsendelse til en Opdragelsesanstalt eller desl., og naar han har gjort det, sender han Sagen ind til Justitsministeriet og anmoder om Approbation derpaa, og denne Approbation vil jo i Reglen ikke blive nægtet.

Saaledes er Forholdet uden for København. I København have vi Loven af 24de Maj 1879, hvor det hedder, at alle Sager mod Børn skulle behandles som offentlige Politisager, og at, naar Forbrydelsen ikke er saa stor, at Dommen skønnes at ville komme til at lyde paa Strafarbejde, vil Dommeren kunne undlade at straffe, saafremt Forældre eller andre Vedkommende til Retsprotokollen erklære sig villige til at tildele Barnet en alvorlig legemlig Revselse i Hjemmet, eventuelt under en Politimands Tilsyn. Det er nu mig og mine Kolleger aldeles ubegribeligt, hvorfor en saadan Bemyndigelse, som gælder for København, ikke ogsaa kan komme til at gælde ude i Landet. Det forekommer mig — eller os kan jeg sige, — at man meget vel kunde betro os den samme Myndighed, som man altsaa betror Assessorerne i Københavns Kriminalret. Det vilde være, tror jeg, til stor Gavn, og man vilde spare en hel Del Tid og Ulejlighed, om vi ude omkring kunde faa en saadan Bemyndigelse. Det er jo ikke noget nyt, jeg her fremfører, det er udtalt tidligere; jeg gentager det kun, fordi jeg har følt det samme.

Der er fremdeles en Bestemmelse i Straffeloven, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa; det er Bestemmelsen i § 58, som lyder paa, at Varetægtsfængsel under visse Omstændigheder skal tages som en formildende Omstændighed ved Straffens Udmaalning, og i visse Tilfælde endog kan træde i Stedet for Straf. Denne Bestemmelse har i ældre Tid ikke været synderlig anvendt, men den kommer nu mere og mere til Anvendelse, og jeg haaber paa, at dens Anvendelse stadig maa stige.